Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети разширен състав)

14 юли 2021 година*

„Достъп до документи — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Хармонизирани стандарти — Документи относно четири хармонизирани стандарта, одобрени от CEN — Отказ за предоставяне на достъп — Изключение във връзка със защитата на търговските интереси на трето лице — Закрила, произтичаща от авторското право“

По дело T-185/19

Public.Resource.Org, Inc., установено в Себастопол, Калифорния (Съединени американски щати),

Right to Know CLG, установено в Дъблин (Ирландия),

представлявани от F. Logue, solicitor, A. Grünwald, J. Hackl и C. Nüßing, avocats,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, представлявана от G. Gattinara, F. Thiran и S. Delaude,

ответник,

подпомагана от

Европейския комитет по стандартизация (CEN) и другите встъпили страни, чиито наименования са посочени в приложението[1], представлявани от U. Karpenstein, K. Dingemann и M. Kottmann, avocats,

встъпили страни,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение C(2019) 639 final на Комисията от 22 януари 2019 г., с което се отказва да се уважи подаденото заявление за достъп до четири хармонизирани стандарта, приети от CEN,

ОБЩИЯТ СЪД (пети разширен състав),

* Език на производството: английски.

[1] Списъкът на другите встъпили страни е приложен само към връчения на страните текст на решението.

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, D. Spielmann, U. Öberg, O. Spineanu-Matei (докладчик) и R. Norkus, съдии,

секретар: P. Cullen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 ноември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Фактическа обстановка

1 На 25 септември 2018 г. жалбоподателите Public.Resource.Org, Inc. и Right to Know CLG, организации с нестопанска цел, чиято приоритетна задача е да правят законодателството достъпно за всички граждани, внасят в генерална дирекция „Вътрешен пазар, промишленост, предприемачество и МСП“ на Европейската комисия на основание Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 2001 г., стр. 43; Специално издание на български език, глава 1, том 3, стр. 76) и на Регламент (ЕО) № 1367/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 6 септември 2006 година относно прилагането на разпоредбите на Орхуската конвенция за достъп до информация, публично участие в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда към институциите и органите на Общността (ОВ L 264, 2006 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 17, стр. 126) заявление за достъп до документи, намиращи се на разположение на Комисията (наречено по-нататък „заявлението за достъп“).

2 Заявлението за достъп относно четири хармонизирани стандарта, приети от Европейския комитет по стандартизация (CEN) съгласно Регламент (ЕС) № 1025/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно европейската стандартизация, за изменение на директиви 89/686/ЕИО и 93/15/ЕИО на Съвета и на директиви 94/9/ЕО, 94/25/ЕО, 95/16/ЕО, 97/23/ЕО, 98/34/ЕО, 2004/22/ЕО, 2007/23/ЕО, 2009/23/ЕО и 2009/105/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Решение 87/95/ЕИО на Съвета и на Решение № 1673/2006/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 316, 2012 г., стр. 12), а именно стандарт EN 71-5:2015, озаглавен „Безопасност на играчки — Част 5: Химични играчки (комплекти), различни от комплектите за химични опити“, стандарт EN 71-4:2013, озаглавен „Безопасност на играчки — Част 4: Комплекти за химични опити и свързани с тях дейности“, стандарт EN 71-12:2013, озаглавен „Безопасност на играчки — Част 12: N-нитрозамини и N-нитрозируеми вещества“ и стандарт EN 12472:2005+A 1:2009, озаглавен „Метод за симулиране на изтриване и корозия за откриване отделянето на никел от продукти с покритие“ (наричани по-нататък „поисканите хармонизирани стандарти“).

3 С писмо от 15 ноември 2018 г. Комисията отказва да уважи заявлението за достъп на основание член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 (наричано по-нататък „първоначалното решение за отказ“).

4 На 30 ноември 2018 г. жалбоподателите внасят до Комисията потвърждение на заявлението на основание член 7, параграф 2 от Регламент № 1049/2001. С решение от 22 януари 2019 г. Комисията потвърждава отказа за предоставяне на достъп до поисканите хармонизирани стандарти (наричано по-нататък „потвърдителното решение“).

II. Производството и исканията на страните

5 На 28 март 2019 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

6 С молба, постъпила в секретариата на Общия съд на 10 юли 2019 г., CEN и четиринадесет национални организации по стандартизация, а именно Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) и Institut za standardizaciju Srbije (ISS) искат да встъпят в производството в подкрепа на исканията на Комисията.

7 С определение от 20 ноември 2019 г., Public.Resource.Org и Right to Know/Комисия (T-185/19, непубликувано, EU:T:2019:828), председателят на пети състав на Общия съд уважава молбата за встъпване. Встъпилите страни представят писмено становище при встъпване, а главните страни внасят писмените си становища по него в определените срокове.

8 По предложение на съдията докладчик Общият съд (пети състав) решава да започне устната фаза на производството.

9 С определение от 17 юни 2020 г. Общият съд (пети състав) на основание член 91, буква в), член 92, параграф 1 и член 104 от своя процедурен правилник разпорежда на Комисията да представи поисканите хармонизирани стандарти и решава, че те няма да бъдат предоставени на жалбоподателите. В указания срок Комисията дава своя отговор във връзка с това действие за събиране на доказателства.

10 По предложение на пети състав Общият съд решава на основание член 28 от Процедурния си правилник да преразпредели делото на разширен съдебен състав.

11 По предложение на съдията докладчик Общият съд (пети разширен състав), в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, поставя на страните писмени въпроси, като ги приканя да отговорят на тях както преди, така и по време на съдебното заседание. Страните отговарят писмено на някои въпроси в определения срок и устните състезания и отговорите им на другите поставени от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 10 ноември 2020 г. В хода на това съдебно заседание жалбоподателите уведомяват Общия съд, че с жалбата искат единствено отмяна на потвърдителното решение, което е отразено в протокола от съдебното заседание.

12 Вследствие на разясненията, посочени в точка 11 по-горе, жалбоподателите искат от Общия съд:

– да отмени потвърдителното решение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

13 Комисията иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

14 Встъпилите страни молят Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По допустимостта

15 Встъпилите страни твърдят, че жалбата е недопустима поради липса на правен интерес на жалбоподателите. Според тях жалбоподателите нямат никакъв интерес от започване на настоящото производство, тъй като, първо, биха могли да получат безплатен достъп до поисканите хармонизирани стандарти с нетърговска цел посредством библиотеките, второ, биха могли да получат достъп до посочените стандарти и да ги използват за каквито и да било цели срещу заплащане на „разумно“ възнаграждение и трето, от 2015 г. нататък (тоест доста преди подаване на заявлението им за достъп до документите от 2019 г.) са притежавали копие от поне три от четирите поискани хармонизирани стандарта.

16 От практиката на Съда следва, че всяко физическо или юридическо лице може да подаде жалба за отмяна, ако има правен интерес от нея (вж. в този смисъл определение от 24 септември 1987 г., Vlachou/Сметна палата, 134/87, EU:C:1987:388, т. 8), и че неспазването на това съществено условие, чието изпълнение трябва да се докаже от самото физическо или юридическо лице, представлява абсолютна процесуална предпоставка, която съд на Европейския съюз може по всяко време да разгледа служебно (вж. в този смисъл определения от 7 октомври 1987 г., G. d. M./Съвет и CES, 108/86, EU:C:1987:426, т. 10 и от 21 юли 2020 г., Abaco Energy и др./Комисия, C-436/19 P, непубликувано, EU:C:2020:606, т. 80).

17 В това отношение следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес предполага, че отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да има правни последици и че жалбата може по този начин, чрез резултата си, да донесе полза на страната, която я е подала. Правният интерес трябва да е възникнал и все още съществуващ и се преценява към датата на подаване на жалбата. Той трябва да продължава да е налице до обявяването на

решението, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на съдебно решение по същество (вж. решение от 19 декември 2019 г., XG/Комисия, T-504/18, EU:T:2019:883, т. 30 и 31 и цитираната съдебна практика).

18 В специфичния контекст на спорове относно достъпа до документи въз основа на Регламент № 1049/2001 лице, на което е отказан достъп до документ или до част от документ, само поради това обстоятелство вече има интерес от отмяната на решението за отказ (вж. решение от 5 декември 2018 г., Falcon Technologies International/Комисия, T-875/16, непубликувано, EU:T:2018:877, т. 29 и цитираната съдебна практика).

19 В случая е безспорно, че Комисията не е предоставила на жалбоподателите достъп до поисканите хармонизирани стандарти.

20 При тези условия, с оглед на припомнената в точка 18 по-горе съдебна практика, жалбоподателите имат интерес от оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти на основание Регламент № 1049/2001 и следователно от отмяната на потвърдителното решение. Всъщност в настоящия случай въпреки възможността да се запознаят на място с копия от поисканите хармонизирани стандарти в обществените библиотеки, жалбоподателите могат да се позоват на правния си интерес, доколкото с подобно запознаване те не постигат пълно удовлетворяване от гледна точка на целите, които преследват със заявлението си за достъп (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2018 г., ClientEarth/Комисия, C-57/16 P, EU:C:2018:660, т. 47) и следователно продължават да имат действителен интерес от получаването на достъп до посочените хармонизирани стандарти въз основа на Регламент № 1049/2001.

21 Това важи в още по-голяма степен, тъй като, както твърдят жалбоподателите, без Комисията или встъпилите страни да оспорват това, поисканите хармонизирани стандарти са достъпни само в много ограничен брой библиотеки, понякога само в една библиотека в държава членка или в библиотеки, които не са отворени за обществеността, и достъпът до тях е изключително труден на практика.

22 Що се отнася до платения достъп до хармонизираните стандарти, поискани посредством пунктовете за продажба, управлявани от националните органи по стандартизация, са налага изводът, че той изобщо не отговаря на преследваната от жалбоподателите цел за получаване на свободен и безплатен достъп до посочените стандарти и не свидетелства за отсъствие или дори за загуба на правен интерес (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 4 септември 2018 г., ClientEarth/Комисия, C-57/16 P, EU:C:2018:660, т. 47).

23 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърлят доводите на встъпилите страни относно липсата на правен интерес на жалбоподателите, без да е необходимо да се разглежда допустимостта им.

Б. По същество

24 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват две основания, първото от които е грешка при прилагане на правото и грешки в преценката при прилагането на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, целящо защитата на търговските интереси, а второто основание е грешки при прилагане

на правото във връзка с наличието на по-висш обществен интерес по смисъла на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от същия регламент и нарушение на задължението за мотивиране.

1. По първото основание, отнасящо се до грешки при прилагането на правото и грешки в преценката по отношение на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, целящо защитата на търговските интереси

25 Жалбоподателите по същество критикуват прилагането в настоящия случай на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, тъй като, от една страна, към поисканите хармонизирани стандарти не можела да се приложи никаква закрила посредством авторско право, а от друга страна, не било установено никакво засягане на търговските интереси на CEN и на неговите национални членове.

26 Жалбоподателят разделя първото основание на три части. Първата и втората част се отнасят до грешки при прилагане на правото, свързани с прилагането на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001. Третата част се отнася до грешка в преценката относно засягането на търговските интереси.

а) По първата част, която се отнася до грешки при прилагане на правото, изразяващи се в неправилно прилагане на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001

27 Жалбоподателите поддържат, че доколкото поисканите хармонизирани стандарти са част от „правото на Съюза“, достъпът до тях трябвало да бъде свободен и безплатен, поради което спрямо тях не можело да се прилага никакво изключение от правото на достъп. Според жалбоподателите не можело да се предоставят частни права по отношение на „нормативен текст“, който следва да бъде свободно достъпен за всички, и следователно тези норми не могат да бъдат защитени с авторско право. В подкрепа на доводите си те се позовават на решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

28 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, оспорва доводите на жалбоподателите.

29 В това отношение е важно да се припомни, че Регламент № 1049/2001, приет на основание член 255, параграф 2 ЕО (понастоящем член 15, параграф 3 ДФЕС), цели, както се посочва в съображение 4 и в член 1 от него, да предостави на обществеността възможно най-широко право на достъп до документите на институциите на Съюза. По силата на член 2, параграф 3 от посочения регламент това право обхваща не само документите, изготвени от тези институции, но и тези, получени от трети лица, сред които е всяко юридическо лице, както изрично е уточнено в член 3, буква б) от същия регламент.

30 Правото на достъп до документите на институциите на Съюза обаче е предмет на някои ограничения, основани на съображения от обществен или частен интерес. По-специално и в съответствие със съображение 11 от Регламент № 1049/2001 последният предвижда в член 4 режим на изключения, които дават право на институциите да откажат достъп до документ, в случай че оповестяването му би засегнало някои от интересите, защитени от този член.

31 Сред изключенията от правото на достъп до документи е и това, което се съдържа се в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, съгласно което „[и]нституциите [на Съюза] отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването им засяга защитата на […] търговските интереси на физическо или юридическо лице, включително по отношение на интелектуалната собственост,[…] освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ“.

32 По отношение на документи на трета страна член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 уточнява, че институцията на Съюза се консултира с третото лице, за да определи дали е приложимо някое от изключенията, предвидени в член 4, параграфи 1 или 2 от посочения регламент, освен ако не става ясно, че документът се оповестява или не. Ако съответната институция счита, че е ясно, че трябва да се откаже достъп до документ, произхождащ от трето лице, въз основа на изключенията, предвидени в параграфи 1 или 2 от същия член, тя отказва достъпа на заявителя, без дори да е длъжна да се консултира с третото лице, от което произхожда документът, независимо дали преди това трето лице се е противопоставило на заявление за достъп до същите документи, подадено на основание на този регламент.

33 Накрая, що се отнася до свободата на преценка на институциите на Съюза при разглеждането на заявленията за достъп до документи, произхождащи от трети лица, следва да се уточни, че разпоредбите на Регламент № 1049/2001, които предвиждат правото на достъп до всички документи, държани от институцията, при спазване на предвидените в него изключения, трябва да бъдат действително приложени от институцията, до която е отправено заявлението за достъп.

34 Така съгласно член 8 от Регламент № 1049/2001 крайната отговорност за правилното прилагане на този регламент е на институцията на Съюза, която трябва също така да защити валидността на решението, с което се отказва достъп до документи, произхождащи от трето лице, пред юрисдикциите на Съюза или пред Европейския омбудсман. В хипотезата на документи, произхождащи от трети лица, ако институцията трябва да следва автоматично мотивите, предложени от съответното трето лице, тя би била принудена да отстоява пред лицето, подало заявление за достъп, а ако се наложи и пред контролните инстанции, позиция, която сама счита за незащитима (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 февруари 2012 г., Германия/Комисия, T-59/09, EU:T:2012:75, т. 47).

35 В настоящия случай от изложените от страните доводи е видно, че те имат разногласия, на първо място, относно обхвата и интензивността на контрола, който съответната институция на Съюза, в случая Комисията, трябва да осъществи в рамките на производството, посочено в член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, относно съществуването и последиците от една твърдяна защита посредством авторско право на поисканите документи, произхождащи от трето лице, за да приложи изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от посочения регламент.

36 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, счита, че при разглеждането на заявление за достъп до документи, подадено на основание на Регламент № 1049/2001, тя няма право да поставя под въпрос съществуването на закрила с авторско право на поисканите документи, която е призната на трето лице от „приложимото национално законодателство“.

37 На свой ред жалбоподателите упрекват Комисията, че не е проверила дали са изпълнени условията относно съществуването на авторско право върху поисканите хармонизирани стандарти в полза на CEN. По този начин те имплицитно, но несъмнено признават на последния правомощие за пълен контрол върху наличието и последиците от твърдяна закрила с авторско право на поисканите документи, произхождащи от трето лице.

38 На второ място, страните спорят относно възможността поисканите хармонизирани стандарти да бъдат предмет на закрила с авторско право, доколкото те са част от правото на Съюза и следователно попадат в обхвата на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001.

39 При това положение следва да се разгледат доводите на жалбоподателите, доколкото те се отнасят най-напред до грешка при прилагане на правото, що се отнася до прилагането на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, доколкото Комисията е приела, че е налице засягане на търговските интереси в резултат от закрила с авторско право на поисканите хармонизирани стандарти (вж. т. 35 по-горе), и освен това грешка при прилагане на правото, свързана със способността на посочените хармонизирани стандарти да бъдат предмет на закрила с авторско право, доколкото са част от правото на Съюза (вж. т. 38 по-горе).

40 На първо място, следва да се подчертае, че авторското право е право на интелектуална собственост, което гарантира правна закрила на автора на оригинално произведение и което остава широко регулирано от националното законодателство въпреки все по-всеобхватната хармонизация. Всъщност, тъй като условията за съществуването му, както и обхватът на неговата закрила, и по-специално изключенията от тази закрила, не са предмет нито на разпоредби за хармонизиране на Съюза, нито на международните разпоредби, с които Съюзът или неговите държави членки са обвързани, тези условия продължават да се определят от законодателствата на държавите членки (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Jääskinen по дело Donner, C-5/11, EU:C:2012:195, т. 24 и 27).

41 Освен това, съгласно член 5, параграф 2 от Бернската конвенция за закрила на литературните и художествени произведения, подписана н Берн на 9 септември 1886 г. (Парижки акт от 24 юли 1971 г.), в редакцията ѝ след изменението от 28 септември 1979 г. (наричана по-нататък „Бернската конвенция“), ползването и упражняването на авторските права не са свързани с изпълнението на каквито и да е формалности (принцип на „автоматичната закрила“).

42 Освен това обхватът на закрилата с авторско право на едно и също произведение може да бъде различен в зависимост от мястото, където се търси посочената закрила. Така съгласно член 5, параграф 3 от Бернската конвенция закрилата в страната на произход се урежда от националното законодателство. Когато обаче авторът не е установен в страната на произход на произведението, за което е защитен от посочената конвенция, в тази държава той ще има същите права като националните автори. За сметка на това съгласно параграф 2 от същия член обхватът на закрилата, както и средствата за правна защита, гарантирани на автора с оглед на защита на правата му, се уреждат изключително от законодателството на страната, в която се търси закрила (принципът на „независимост“ на закрилата).

43 При тези обстоятелства следва да се приеме, че органът, сезиран със заявление за достъп до документи, произхождащи от трети лица, е длъжен, когато се претендира закрила с авторско право на посочените документи, да установи обективни и съвпадащи улики, които могат да потвърдят съществуването на авторското право, твърдяно от съответното трето лице. Всъщност подобен контрол съответства на изискванията, присъщи за разделението на областите на компетентност между Съюза и държавите членки в областта на авторското право.

44 Именно в светлината на тези съображения следва да се провери дали Комисията е спазила обхвата на контрола, който следва да осъществи при прилагането на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 (вж. т. 35 по-горе).

45 В това отношение следва да се подчертае, първо, че в първоначалното решение за отказ, за да обоснове приложимостта на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, Комисията се позовава на авторското право върху поисканите хармонизирани стандарти, принадлежащо на CEN в качеството му на европейска частноправна организация, притежаваща право на собственост върху всички свои публикации, включително върху европейските стандарти. Така Комисията приема, че оповестяването на посочените хармонизирани стандарти „[би] могло да компрометира защитата на търговските интереси на едно юридическо лице, включително интелектуалната собственост […], тъй като CEN [бил] титуляр на авторското право върху всички продукти, произведени от съответните технически комитети“, и че „[в]следствие на това авторското право и правата на използване (на дистрибуция и продажба) върху всяка публикация на CEN (включително проектите за европейски стандарти) принадлежат единствено на CEN и на неговите национални членове, от които могат да бъдат получени (проекти) на стандартите“.

46 В потвърдителното решение Комисията отхвърля критиките на жалбоподателите, отнасящи се до липсата на закрила на поисканите хармонизирани стандарти с авторско право, като поддържа, че „противно на това, което [те] твърдят, [посочените хармонизирани стандарти] са защитени с авторско право, [въпреки факта, че те] действително съдържат данни, които могат да се считат за фактологични или отнасящи се до производството“. Освен това в отговор на критиките на жалбоподателите, свързани с липсата на допитване до издателя на тези хармонизирани стандарти, Комисията препраща към „общия документ относно становището на CEN и CENELEC от 17 май 2017 г. във връзка с последиците от решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821)“, в който последните считат, изрично, че „въз основа на това решение и в качеството си на притежатели на авторско право върху европейските стандарти, поставянето под въпрос на авторското им право или на политиката им на оповестяване на хармонизираните стандарти са изцяло неоснователни“. Следователно тя счита „че не е необходимо да се осъществява консултирането, предвидено в член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, тъй като позицията на автора на документите, който е титуляр на въпросните авторски права, вече е била оповестена в горепосочения документ“.

47 От това следва, че Комисията е основала извода си за съществуването на закрила на поисканите хармонизирани стандарти посредством авторско право въз основа на обективни и съвпадащи улики, които могат да докажат съществуването на твърдяното от CEN авторско право върху посочените стандарти.

48 Второ, в потвърдителното решение Комисията подчертава, че „макар формулировката на [поисканите хармонизирани стандарти] да отчита специфичните съображения на правната уредба, за чието прилагане те спомагат, тези стандарти са изготвени от авторите им по достатъчно творчески начин, за да могат да се ползват от закрилата на авторското право“, че „[д]ължината на текстовете предполага авторите да осъществят определен брой избори (включително относно структурирането на документа), което води до закрила на основание на авторското право“, и че „[с]ледователно [посочените хармонизирани стандарти] трябва да се вземат предвид като цяло като оригинално авторско произведение, което се ползва от закрила на основание на законодателството относно авторското право“. Извършвайки подобен анализ, тя е преценила способността на тези хармонизирани стандарти да бъдат предмет на закрила посредством авторско право от гледна точка на прага на оригиналност, който даден продукт трябва да достигне, за да представлява „произведение“ по смисъла на съдебната практика. Всъщност, въпреки че условието за оригиналност, което се изисква, за да може даден продукт да се ползва от посочената закрила, продължава да се урежда от законодателствата на държавите членки, от постоянната практика на Съда, постановена при тълкуването на автономното понятие „произведение“, следва, че за да може даден обект да се разглежда като оригинален, е необходимо и достатъчно той да отразява личността на автора си, представлявайки проява на неговия свободен и творчески избор (вж. решение от 11 юни 2020 г., Brompton Bicycle, C-833/18, EU:C:2020:461, т. 23 и цитираната съдебна практика). В светлината на тази съдебна практика Комисията е можела да приеме, без да допусне грешка, че в настоящия случай изискуемият праг на оригиналност е бил достигнат, що се отнася до въпросните хармонизирани стандарти.

49 От всичко изложено по-горе следва, че Комисията не може да бъде упреквана, че е допуснала грешка при прилагане на правото, свързана с обхвата на контрола, който е била длъжна да извърши при прилагането на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, за да приеме, че е налице засягане на търговските интереси, произтичащо от закрилата на поисканите хармонизирани стандарти посредством авторско право.

50 На второ място, в подкрепа на доводите си относно наличието на грешка при прилагане на правото, свързана с възможността поисканите хармонизирани стандарти да бъдат предмет на закрила посредством авторско право, доколкото те са част от правото на Съюза, жалбоподателите изтъкват факта, че става въпрос за „нормативни текстове“, и се позовават на решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

51 В това отношение следва да се припомни, че хармонизираният стандарт е дефиниран в член 2, буква в) от Регламент № 1025/2012 като техническа спецификация, приета от европейска организация по стандартизация въз основа на отправено от Комисията искане за прилагане на законодателството на Съюза за хармонизация, съответствието с което не е задължително.

52 В решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) Съдът по-специално приема, че хармонизиран стандарт като разглеждания в главното производство, приет въз основа на [вторичното право], данните за който са били публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз*, е част от правото на Съюза (т. 40).

53 Следва обаче да се констатира, както е направила Комисията, че от решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) изобщо не следва, че Съдът е обявил за невалиден режима на публикуване на хармонизираните стандарти, определен в член 10, параграф 6 от Регламент № 1025/2012, съгласно който се публикуват само данните за посочените стандарти. Напротив, Съдът посочва, че изборът на законодателя на Съюза е да постави наличието на правни последици, произтичащи от хармонизиран стандарт, в зависимост единствено от предварителното публикуване на данните за него в Официален вестник, серия „C“ (решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, т. 37, 40 и 43).

54 При тези условия жалбоподателите неправилно поддържат, че доколкото в решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) Съдът е приел, че поисканите хармонизирани стандарти са част от „правото на Съюза“, достъпът до тях трябвало да бъде свободен и безплатен, така че за тях не може да се прилага никакво изключение от правото на достъп.

55 С оглед на всички изложени съображения първата част от първото основание трябва да се отхвърли.

б) По втората част, която се отнася до грешки при прилагане на правото, свързани с прилагането на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001

56 Според жалбоподателите, макар закрилата с авторско право на поисканите хармонизирани стандарти теоретично да е възможна, тя не била приложима към посочените хармонизирани стандарти, тъй като те не представляват „лично интелектуално творение“ по смисъла на практиката на Съда, което е необходимо с оглед на ползването на подобна закрила.

57 В това отношение, доколкото, както бе посочено в точка 40 по-горе, условията за упражняване на авторското право и обхвата на закрила на това право, и по-специално изключенията от тази закрила, продължават да се уреждат от законодателствата на държавите членки, които са свободни да определят защитата, която следва да се предостави на официалните текстове от законодателно, административно или съдебно естество, и както следва от съдебната практика, посочените условия могат да бъдат оспорвани само пред юрисдикциите на държавите членки (вж. в този смисъл и по аналогия становище 1/09 от 8 март 2011 г., EU:C:2011:123, т. 80 и определение от 5 септември 2007 г., Document Security Systems/ЕЦБ, T-295/05, EU:T:2007:243, т. 56), противно на поддържаното от жалбоподателите, Комисията не е имала право да разгледа установените от приложимото национално законодателство условия, за да провери действителността на закрилата на посочените хармонизирани стандарти посредством авторско право, тъй като подобно разглеждане надхвърля обхвата на контрола, за осъществяването на който тя е оправомощена в рамките на производство за достъп до документи.

58 Освен това доводът на жалбоподателите, че в процеса на изготвяне на поисканите хармонизирани стандарти CEN не извършвал свободен и творчески избор, изобщо не е подкрепен с доказателства.

59 Всъщност жалбоподателите поддържат, от една страна, че заявените хармонизирани стандарти „се състоят от обикновени списъци с технически характеристики и/или процедури за изпитване и че следователно лицето, натоварено с изготвянето им, не разполага с реален творчески избор, който може да се счита за израз на неговата личност или за собствено интелектуално творчество“, и от друга страна, че „концепцията [на посочените хармонизирани стандарти] също не позволява да се направи свободен или творчески избор, например на равнище оформление, структура, език или всяка друга ключова характеристика, [тъй като] тези аспекти на стандартизацията се уреждат от съвкупност от собствени норми, които значително ограничават всяка потенциална творческа свобода на организациите по стандартизация“. Те обаче се основават само на обикновени твърдения, без да ги подкрепят с какъвто и да било анализ, нито да опровергаят доводите на Комисията, изложени в потвърдителното решение (вж. т. 48 по-горе) относно степента на оригиналност на тези хармонизирани стандарти, произтичаща от дължината на разглежданите текстове, която предполага избор от страна на техните автори, включително що се отнася до структурирането им. Освен това те не уточняват по какъв начин ограниченията на творческата свобода, наложени от правната уредба в областта на стандартизацията, са такива, че съответните хармонизирани стандарти да не могат да достигнат изисквания праг на оригиналност на равнището на Съюза.

60 Поради това втората част на първото основание следва да се отхвърли.

в) По третата част, която се отнася до грешка в преценката относно засягането на търговските интереси

61 Жалбоподателите изтъкват, че Комисията не е доказала по какъв начин оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти би засегнало търговските интереси на CEN и на неговите национални членове. Те поддържат, че дори закрилата на тези хармонизирани стандарти посредством авторско право да е теоретично възможна и дори ако посочените хармонизирани стандарти се считат за собствено интелектуално творение, потвърдителното решение трябвало все пак да бъде отменено, тъй като Комисията не е доказала твърдяното нарушение на търговските интереси на CEN в качеството му на автор на тези хармонизирани стандарти.

62 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, оспорва доводите на жалбоподателите.

63 В това отношение следва да се припомни, че за да се обоснове отказът на достъп до документ, по принцип не е достатъчно документът да е свързан с дейност или интерес, посочен в член 4 от Регламент № 1049/2001, като съответната институция трябва да докаже и по какъв начин достъпът до този документ би могъл да засегне конкретно и действително интереса, защитен от предвидено в този член изключение, и че опасността от засягане на този интерес е разумно предвидима, а не чисто хипотетична. Това важи и за трето лице, чието становище е поискано в рамките на процедурата по консултиране, предвидена в член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, тъй като посоченият член има за цел да позволи на институцията да прецени дали е приложимо някое от изключенията, предвидени в параграф 1 или 2 от този член (решение от 5 февруари 2018 г., Pari Pharma/EMA, T-235/15, EU:T:2018:65, т. 69).

64 В настоящия случай от потвърдителното решение ясно следва, че Комисията е основала отказа си да оповести поисканите хармонизирани стандарти на две свързани, но отделни нарушения на търговските интереси на CEN и на неговите национални членове, а именно, от една страна, закрилата на тези хармонизирани стандарти посредством авторско право и от друга страна, опасността от много съществено намаляване на таксите, събирани от CEN и неговите национални членове в замяна на достъпа до посочените хармонизирани стандарти, ако достъпът до последните може да бъде предоставен безплатно от Комисията.

65 В това отношение следва да се припомни, както твърди Комисията, че продажбата на стандарти е съществен елемент от икономическия модел, приет от всички организации по стандартизация. Свободният и безплатен достъп на обществеността до тези стандарти би поставил под въпрос този модел и принуждавал посочените организации да преразгледат изцяло начина си на организация, излагайки по този начин на значителни рискове съставянето на нови стандарти и възможността да се разполага с метод, доказващ съответствието на даден продукт с изискванията, установени от законодателството на Съюза, като се използва единен метод.

66 Следователно, доколкото, както бе посочено в рамките на първата и втората част на първото основание (вж. т. 47 по-горе), Комисията е имала основание да приеме, че поисканите хармонизирани стандарти са предмет на закрила посредством авторско право, по силата на която заинтересованите лица са имали достъп до тях единствено след плащането на някои такси (вж. т. 19 по-горе), тяхното безплатно оповестяване въз основа на Регламент № 1049/2001 е било в състояние да засегне конкретно и действително търговските интереси на CEN и на неговите национални членове по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 63 по-горе.

67 Във всеки случай, както правилно изтъква Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, в контекста на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 свободният достъп на обществеността до стандартите безспорно би засегнал защитата на интелектуалната собственост на CEN, доколкото за тези стандарти се прилагат лицензионните условия, наложени на купувачите. Липсата на какъвто и да било контрол при оповестяването на стандартите очевидно би оказала въздействие върху търговските интереси на CEN.

68 Този извод не се поставя под съмнение от довода на жалбоподателите, че в процеса на изготвяне на исканите хармонизирани стандарти CEN е действал в качеството си на публична власт, изпълнявайки публични функции, които не били предмет на никакъв търговски интерес.

69 В това отношение съгласно член 10 от Регламент № 1025/2012 хармонизираните стандарти се изготвят или когато е необходимо, се преразглеждат, от една от трите европейски организации по стандартизация по инициатива, под ръководството и контрола на Комисията. За тази цел посоченият регламент признава три европейски организации по стандартизация, а именно CEN, Европейския комитет за стандартизация в електротехниката (CENELEC) и Европейския институт за стандарти в далекосъобщенията (ETSI). Тези организации са сдружения с нестопанска цел, като CEN и CENELEC са учредени по белгийското частно право, а ETSI е учреден по френското право.

70 Противно на поддържаното от жалбоподателите обаче, от разпоредбите, уреждащи европейската система за стандартизация, изобщо не следва, че в процеса на изготвяне на хармонизираните стандарти CEN е действал в качеството си на публична власт, изпълнявайки публични функции, които не са подчинени на никакъв търговски интерес.

71 Фактът, че европейските организации по стандартизация, сред които е и CEN, допринасят за осъществяването на задачи от обществен интерес, като предоставят услуги по сертифициране, свързани със съответствието с приложимото законодателство, не променя статута им на частноправни субекти, упражняващи икономическа дейност (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 5 декември 2018 г., Falcon Technologies International/Комисия, T-875/16, непубликувано, EU:T:2018:877, т. 47).

72 В това отношение следва да се констатира, както е направила Комисията, че дори предприятие с публични капитали да може да има търговски интереси, a fortiori това трябва да важи и за частноправно образувание, макар то допринася за осъществяването на задачи от обществен интерес (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 5 декември 2018 г., Falcon Technologies International/Комисия, T-875/16, непубликувано, EU:T:2018:877, т. 49).

73 От всичко изложено по-горе следва, че в съответствие с член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 Комисията е доказала, че оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти е можело конкретно и действително да засегне търговските интереси на CEN или на неговите национални членове и че рискът от засягане на тези интереси е разумно предвидим, а не чисто хипотетичен по смисъла на цитираната в точка 63 по-горе съдебна практика.

74 Поради това следва да се отхвърлят третата част от първото основание, както и първото основание в неговата цялост.

2. По второто основание, което се отнася до грешки при прилагане на правото относно наличието на по-висш обществен интерес по смисъла на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 и до неизпълнение на задължението за мотивиране

75 Жалбоподателите упрекват Комисията, че е допуснала грешки при прилагане на правото, като е приела, че никакъв по-висш обществен интерес по смисъла на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 не обосновава оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти и че тази институция не е мотивирала в достатъчна степен отказа си да признае наличието на по-висш обществен интерес.

76 Това основание се състои от три части. Първата част се отнася от грешка при прилагане на правото във връзка с наличието на по-висш обществен интерес, който изисква свободен достъп до закона. Втората част се отнася до грешка при прилагане на правото, свързана с наличието на по-висш обществен интерес, дължащ се на задължението за прозрачност в областта на околната среда. Третата част е изведена от непълнота на мотивите на отказа на Комисията да признае наличието на по-висш обществен интерес.

77 Така в началото трябва да се разгледа третата част на второто основание.

а) По третата част, изведена от непълнота на мотивите за отказа на Комисията да признае наличието на по-висш обществен интерес

78 От една страна, жалбоподателите поддържат, че в потвърдителното решение Комисията не е мотивирала в достатъчна степен отхвърлянето на доводите, изложени в потвърждението на заявлението относно наличието на по-висш обществен интерес, обосноваващ достъпа до поисканите хармонизирани стандарти.

79 В това отношение жалбоподателите изтъкват, че с решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), Комисията е запазила мълчание относно най-важните доводи, развити от тях в потвърдителното им заявление относно последиците от квалификацията на поисканите хармонизирани стандарти като „право на Съюза“. Те считат по-конкретно, че Комисията не обяснява по-специално защо доводът им относно необходимия достъп до правото в правно положение не трябва да се счита за по-висш обществен интерес.

80 От друга страна, според жалбоподателите Комисията не е мотивирала съображенията си относно претеглянето на противоположните интереси в случая по смисъла на съдебната практика, установена с решение от 1 юли 2008 г., Швеция и Turco/Съвет (C-39/05 P и C-52/05 P, EU:C:2008:374), и по този начин ги поставила в положение да приемат, че такова претегляне не е извършено.

81 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите и поддържа, че е мотивирала надлежно отказа си да признае наличието на по-висш обществен интерес.

82 Като начало следва да се напомни, че задължението за мотивиране е общ принцип на правото на Съюза, прогласен в член 296, втора алинея ДФЕС и в член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, по силата на който всеки правен акт, приет от институциите на Съюза, трябва да бъде мотивиран (вж. решение от 6 февруари 2020 г., Compañía de Tranvías de la Coruña/Комисия (T-485/18, EU:C:2020:35, т. 19 и цитираната съдебна практика). Това задължение на институциите на Европейския съюз да мотивират актовете си, не отговаря само на формална загриженост, а има за цел да даде възможност на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност, а на заинтересованите лица — да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да могат да защитят правата си и да проверят дали актът е обоснован или не. Така заинтересованите лица могат действително да упражнят правото си на обжалване по съдебен ред само ако познават точното съдържание и мотивите на разглеждания акт (вж. решение от 28 ноември 2019 г., Mélin/Парламент, T-726/18, непубликувано, EU:T:2019:816, т. 40 и цитираната съдебна практика).

83 В контекста на прилагането на разпоредбите на Регламент № 1049/2001 е прието, че задължението на институцията да мотивира решението си, отказващо достъп до документ, има, от една страна, за цел да предостави на заинтересованото лице достатъчно сведения, за да може да установи дали решението е основателно, или евентуално страда от порок, който е основание за оспорване на неговата валидност, и от друга страна, да се даде възможност на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност на решението. Обхватът на това задължение зависи от природата на въпросния акт и от контекста, в който той е приет (вж. решение от 6 февруари 2020 г., Compañía de Tranvías de la Coruña/Комисия (T-485/18, EU:C:2020:35, т. 20 и цитираната съдебна практика).

84 Съгласно съдебната практика обаче задължението за мотивиране не означава, че съответната институция трябва да отговаря на всеки от доводите, изтъкнати в хода на процедурата, предхождаща приемането на обжалваното окончателно решение (вж. решение от 25 септември 2018 г., Psara и др./Парламент, T-639/15—T-666/15 и T-94/16, EU:T:2018:602, т. 134 и цитираната съдебна практика).

85 В настоящия случай следва да се отбележи, че в потвърдителното решение Комисията е изложила отговорите си на доводите на жалбоподателите, които се съдържат в потвърждението на заявлението относно твърдяното наличие на по-висши обществени интереси, произтичащи, от една страна, от тълкуването, дадено от Съда в решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), и от друга страна, от твърдяното задължение за прозрачност в областта на околната среда в точка 4, озаглавена „Липса на по-висш обществен интерес, който обосновава оповестяването“.

86 В това отношение, първо, Комисията посочва, че както е обяснила в точка 2.1 от потвърдителното решение, посветено на проверката на условието за защита на търговските интереси на физическо или юридическо лице, последиците от решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), трябва да се преценяват с оглед на контекста, в който е постановено това решение. Така според нея посоченото съдебно решение „не съдържа задължение за проактивно публикуване на хармонизираните стандарти в Официален вестник и не установява автоматично по-висш обществен интерес, който да диктува оповестяването им“.

87 Второ, Комисията отхвърля твърденията на жалбоподателите относно задълженията за прозрачност в областта на околната среда, за които се счита, че са от по-висш обществен интерес в сравнение с интереса, изведен от защитата на търговските интереси на определено физическо или юридическо лице, като по същество изтъква тяхната неприложимост в случая.

88 Трето, Комисията добавя, че освен това не е била в състояние да установи какъвто и да било по-висш обществен интерес, обосноваващ оповестяването.

89 От това следва, че потвърдителното решение наистина излага накратко, но ясно, че жалбоподателите не са изтъкнали никакъв довод, който да докаже наличието на по-висш обществен интерес, обосноваващ оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти. Освен това Комисията е добавила, че не е била в състояние да установи какъвто и да било по-висш обществен интерес, обосноваващ подобно оповестяване.

90 Освен това, доколкото с някои от доводите си жалбоподателите оспорват в действителност основателността на съдържащите се в потвърдителното решение мотиви относно липсата на по-висш обществен интерес, обосноваващ оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти, подобни доводи са неотносими в рамките на настоящата част.

91 Накрая, следва да се напомни, че макар Комисията да е длъжна да изложи мотивите, които обосновават прилагането в настоящия случай на едно от изключенията от правото на достъп, предвидени в Регламент № 1049/2001, тя все пак не е длъжна да предостави информация, надхвърляща необходимото за разбирането от заявителя на причините за решението ѝ и за осъществяването на контрол от страна на Общия съд за законосъобразността на последното (вж. в този смисъл решение от 26 март 2020 г., Bonnafous/Комисия, T-646/18, EU:T:2020:120, т. 25 и цитираната съдебна практика).

92 При тези условия третата част на второто основание трябва да бъде отхвърлена.

б) По първата част, която се отнася до грешка при прилагане на правото във връзка с наличието на по-висш обществен интерес, изискващ свободен достъп до законодателството

93 Жалбоподателите изтъкват, че дори да се предположи, че поисканите хармонизирани стандарти могат да бъдат обхванати от изключението, свързано със засягането на търговските интереси, съществува по-висш обществен интерес в полза на оповестяването на посочените хармонизирани стандарти по смисъла на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, състояща се в гарантирането на свободен достъп до закона. По-конкретно принадлежността на тези хармонизирани стандарти към правото на Съюза „пораждала конституционното изискване да се предостави свободен достъп до тях“.

94 Според жалбоподателите, доколкото поисканите хармонизирани стандарти са част от правото на Съюза, както Съдът е постановил в решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), „автоматично било налице по-висш обществен интерес“, обосноваващ оповестяването на тези хармонизирани стандарти. Те се позовават по-специално на принципа на правна сигурност, който може да се гарантира единствено чрез надлежно публикуване на законодателството на официалния език на неговия адресат. Те се позовават и на практиката на Европейския съд по правата на човека относно достъпността на законодателството. Освен това те подчертават връзката между достъпността на стандартите и правилното функциониране на вътрешния пазар. Накрая те посочват, че принципът на добра администрация, предвиден в член 41 от Хартата на основните права, както и свободното движение на стоки и свободното предоставяне на услуги, гарантирани в членове 34 ДФЕС и 56 ДФЕС, изискват свободен достъп до нормите.

95 При всички положения жалбоподателите поддържат, че потвърдителното решение е издадено в нарушение на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, доколкото Комисията не е проверила за съществуването на обществен интерес от оповестяването и принципно не е съпоставила интересите от оповестяването спрямо интересите, които пречат на такова оповестяване. В това отношение жалбоподателите оспорват твърдението, че са изложили само общи съображения, които не доказват, че в настоящия случай е особено наложително да се приложи принципът на прозрачност. Всъщност изтъкването на особеното естество на поисканите хармонизирани стандарти било достатъчно, за да обоснове в настоящия случай наличието на особен обществен интерес в полза на оповестяването по смисъла на посочената разпоредба.

96 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, оспорва доводите на жалбоподателите.

97 Като начало следва да се отбележи, че дори в случай като настоящия, когато Комисията се основава на обща презумпция, за да откаже достъп до поисканите документи на основание член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, не е изключена възможността да се докаже, че съществува по-висш обществен интерес, обосноваващ оповестяването на посочените документи в съответствие с последната част от изречението на посочената разпоредба (вж. в този смисъл решение от 25 септември 2014 г., Spirlea/Комисия, T-306/12, EU:T:2014:816, т. 90 и цитираната съдебна практика).

98 Обратното, този, който се позовава на наличието на по-висш обществен интерес, трябва да изтъкне конкретно обстоятелствата, обосноваващи оповестяването на съответните документи, като посочването на съвсем общи съображения не е достатъчно, за да се докаже, че по-висш обществен интерес надделява над основанията за отказ да бъдат оповестени въпросните документи (вж. решение от 11 май 2017 г., Швеция/Комисия, C-562/14 P, EU:C:2017:356, т. 56 и цитираната съдебна практика).

99 В настоящия случай жалбоподателите всъщност се опитват да изключат изцяло категорията на хармонизираните стандарти от приложимостта на системата на материалните изключения, въведена с Регламент № 1049/2001, с общия мотив, че те са част от „законодателството на Съюза“, до което трябвало да има свободен и безплатен обществен достъп.

100 На първо място обаче, с оглед на припомнената в точка 98 по-горе съдебна практика изложението на подобни съображения от общ характер не е достатъчно, за да се установи, че по-висшият обществен интерес от свободен и безплатен достъп до законодателството на Съюза, включително до хармонизираните стандарти, дори да се окаже реален, има предимство пред съображенията, обосноваващи отказа за оповестяване на посочените стандарти.

101 Първо, освен общи твърдения относно необходимостта „законодателството на Съюза“ да стане достъпно, жалбоподателите не подкрепят с доводи конкретните мотиви, които в случая биха обосновали оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти. По-специално те не обясняват в каква степен оповестяването на тези хармонизирани стандарти трябва да има предимство пред защитата на търговските интереси на CEN или на неговите национални членове. В това отношение следва да се подчертае, че както е видно от посочената в точка 98 по-горе съдебна практика, въпреки че при прилагането на изключението по член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 тежестта на доказване принадлежи на институцията на Съюза, позоваваща се на посоченото изключение, за сметка на това, що се отнася до последната част от изречението на член 4, параграф 2 от посочения регламент, наличието на по-висш обществен интерес по смисъла на последната част от изречението на посочената разпоредба трябва да се докаже от лицата, които го изтъкват.

102 Второ, дори да се допусне, че общите твърдения относно съществуването на общ интерес от гарантирането на свободен и безплатен достъп до хармонизираните стандарти трябва да се приемат, в настоящия случай оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти не би позволило да бъде задоволен такъв интерес. Всъщност независимо от естеството на правото, което тяхното създаване би породило в полза на техните автори, достъпът до хармонизираните стандарти остава подчинен на ограничения, като например плащането на таксите, установени от националните органи по стандартизация въз основа на Европейската система за стандартизация или безплатната справка в някои библиотеки. Ето защо следва да се приеме преценката на Комисията, че общественият интерес от осигуряване на функционалността на европейската система за стандартизация, чиято цел е да насърчи свободното движение на стоки, като същевременно гарантира равностойно минимално равнище на безопасност във всички европейски държави, има предимство пред гарантирането на свободен и безплатен достъп до хармонизираните стандарти.

103 На второ място, не може да се счита за подходящ способът, избран от жалбоподателите, които претендират по пътя на тълкуването да бъде утвърден свободен и безплатен достъп до хармонизираните стандарти чрез въведения с Регламент № 1049/2001 механизъм, без обаче да оспорват европейската система за стандартизация. Всъщност Регламент № 1025/2012, от една страна, предвижда изрично, както бе припомнено в точка 53 по-горе, режим на публикуване, ограничен само до данните за хармонизираните стандарти, и от друга страна, позволява, както бе посочено в точка 19 по-горе, платен достъп до посочените стандарти за лицата, които желаят да се ползват от свързаната с тях презумпция за съответствие.

104 В това отношение следва да се отбележи, че в потвърдителното решение Комисията приема, че никакъв по-висш обществен интерес не обосновава оповестяването на поисканите хармонизирани стандарти на основание член 4, параграф 2, последна част на изречението от Регламент № 1049/2001. Според Комисията решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), на което жалбоподателите се позовават в подкрепа на своята теза за наличие на по-висш обществен интерес от осигуряване на достъпа до законодателството, не създава задължение за проактивно публикуване на хармонизираните стандарти в Официален вестник и също така не установява автоматично по-висш обществен интерес, обосноваващ оповестяването им.

105 Тази преценка на Комисията не е опорочена поради грешка.

106 Всъщност тезата на жалбоподателите се основава на последиците, които самите те извеждат от квалифицирането на хармонизираните стандарти като част от „правото на Съюза“, направено от Съда в неговото решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821). Така те поддържат по същество, че принадлежността на хармонизираните стандарти към правото на Съюза „създава конституционното изискване за предоставяне на свободен достъп до тях“.

107 Освен факта обаче, че жалбоподателите не посочват точния източник на подобен „конституционен принцип“, който изисква свободен и безплатен достъп до хармонизираните стандарти, те по никакъв начин не обосновават мотива, поради който по отношение на тези стандарти трябва да се приложи присъщото на „закона“ императивно изискване за публичност и достъпност, доколкото тези норми не се задължително приложими, пораждат съответните правните последици само по отношение на заинтересованите лица и могат да бъдат консултирани безплатно в някои библиотеки в държавите членки.

108 Поради това първата част от второто основание трябва да се отхвърли.

в) По втората част, която се отнася до грешка при прилагане на правото във връзка с наличието на по-висш обществен интерес, дължащ се на задължението за прозрачност в областта на околната среда

109 Жалбоподателите поддържат, първо, че поисканите хармонизирани стандарти съдържат информация за околната среда, която пораждала по-висш обществен интерес, обосноваващ тяхното оповестяване в съответствие с член 5, параграф 3, буква б) от Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда, одобрена от името на Европейската общност с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 г.

(ОВ L 124, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 201, наричана по-нататък „Орхуската конвенция“), така както е приложен с член 4, параграф 2, буква а) от Регламент № 1367/2006. Второ, те се отнасят до емисии в околната среда и поради това оповестяването им би представлявало по-висш обществен интерес по смисъла на член 6, параграф 1 от същия регламент.

110 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, оспорва доводите на жалбоподателите.

111 В това отношение следва да се посочи, че подобно на Регламент № 1049/2001, Регламент № 1367/2006 има за цел, както предвижда член 1 от него, да се постигне възможно най-широка системна наличност и разпространение на притежаваната от институциите и органите на Съюза информация за околната среда.

112 За да се разгледат доводите на жалбоподателите относно съществуването на по-висш обществен интерес, дължащ се на задължението за прозрачност в областта на околната среда, трябва да се провери дали, ако се предположи, че поисканите хармонизирани стандарти съдържат информация за околната среда, това би било достатъчно, за да се приеме, че е налице по-висш обществен интерес от тяхното разкриване. По-нататък, следва да се анализира въпросът дали поисканите хармонизирани стандарти се отнасят до емисии в околната среда, така че съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 се счита, че тяхното разкриване предполага наличието на по-висш обществен интерес.

1) Относно наличието на по-висш обществен интерес в случай на искания за предоставяне на информация за околната среда

113 Жалбоподателите изтъкват по същество, че по силата на разпоредбите на член 5, параграф 3, буква б) от Орхуската конвенция, транспониран с член 4, параграф 2, буква а) от Регламент № 1367/2006, Комисията е била длъжна да разпространява активно поисканите хармонизирани стандарти.

114 В това отношение следва да се констатира, че както член 5, параграф 3, буква б) от Орхуската конвенция, така и член 4, параграф 2, буква а) от Регламент № 1367/2006 уреждат задължението за активно разпространяване на информация за околната среда, без да предвиждат „по-висш обществен интерес“ в това отношение.

115 Всъщност подобно на Комисията следва да се подчертае, че член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006 е единствената разпоредба от този регламент, която съдържа ясно и конкретно позоваване на „[по-висш[…] обществен интерес“ и се отнася единствено до случаите, в които исканата информация засяга емисии в околната среда.

116 Също така член 6, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1367/2006 се позовава само на „обществения интерес“ от оповестяването, а не на „по-висш“ обществен интерес по смисъла на член 4, параграф 2 in fine от Регламент № 1049/2001. Следователно от член 6, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1367/2006 не следва, че оповестяването на данни за околната среда предполага винаги наличието на по-висш обществен интерес (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 23 септември 2015 г., ClientEarth и International Chemical Secretariat/ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, т. 189).

117 От изложените по-горе съображения следва, че от самото обстоятелство, дори то да бъде доказано, че поисканите хармонизирани стандарти съдържат данни за околната среда, не произтича по-висш обществен интерес от разкриването им.

118 При всички положения, както следва от член 5, параграф 3, буква б) от Орхуската конвенция, приложен с член 4, параграф 2, буква а) от Регламент № 1367/2006, задължението за активно разпространяване на информация за околната среда е ограничено от текста на законодателството на Съюза относно околната среда или свързано с нея, както и от отнасящите се за околната среда политически документи, планове и програми. При все това, макар да са част от правото на Съюза, поисканите хармонизирани стандарти все пак не попадат в приложното поле на законодателството на Съюза, което е стриктно ограничено от Договорите и попада в областта на изключителната компетентност на институциите на Съюза, на които са възложени правомощия в това отношение. От това следва, че тезата на жалбоподателите, че Комисията е била длъжна да разпространи активно поисканите хармонизирани стандарти, се основава на погрешната предпоставка, че посочените хармонизирани стандарти попадат в категорията „законодателството на Общността относно околната среда или свързано с нея“.

119 Освен това както Орхуската конвенция, така и Регламент № 1367/2006 предвиждат предоставяне на обществеността на достъп до информация за околната среда или при подаване на заявление, или в рамките на активно разпространение от страна на съответните органи и институции. Доколкото обаче органите и институциите могат да отхвърлят заявление за достъп до информация, когато то попада в приложното поле на някои изключения, се налага изводът, че те не са длъжни да разпространяват активно тази информация. Всъщност в противен случай разглежданите изключения биха били лишени от каквото и да е полезно действие, което очевидно е несъвместимо с духа и буквата на Орхуската конвенция и на посочения регламент (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 септември 2013 г., ClientEarth/Комисия, T-111/11, EU:T:2013:482, т. 128).

2) Относно съществуването на информация, която се отнася до емисии в околната среда по смисъла на член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006

120 Всъщност от член 1, параграф 1, буква б) от Регламент № 1367/2006 във връзка с член 2, параграф 1, буква г) от същия регламент по същество следва, че целта на този регламент е да гарантира правото на достъп до информацията за фактори, като например емисиите, които оказват или биха могли да окажат въздействие върху елементите на околната среда, посочени в член 2, параграф 1, буква г), подточка i) от същия регламент, и по-специално върху въздуха, водите и почвите.

121 В това отношение член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006 предвижда законова презумпция, че оповестяването на „информация, [която] се отнася до емисии в околната среда“, с изключение на тази относно разследвания, се счита, че представлява по-висш обществен интерес в сравнение със защитата на търговските интереси на определено физическо или юридическо лице, така че защитата на посочените търговски интереси не може да бъде противопоставена на оповестяването на тази информация. Установявайки такава презумпция, посоченият член само позволява конкретно прилагане на принципа за възможно най-широк достъп до информацията, с

която разполагат институциите и органите на Съюза (вж. в този смисъл решение от 23 ноември 2016 г., Комисия/Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, т. 54).

122 Все пак от текста на член 6, параграф 1, изречение първо от Регламент № 1367/2006 следва, че тази разпоредба визира информацията, която се „отнася до емисии в околната среда“, т.е. информацията, която засяга или касае такива емисии, а не информацията, която има пряка или косвена връзка с емисиите в околната среда. Това тълкуване се потвърждава от член 4, параграф 4, първа алинея, буква г) от Орхуската конвенция, където е използвана формулировката „информация за емисиите“ (решение от 23 ноември 2016 г., Комисия/Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, т. 78).

123 С оглед на преследваната с член 6, параграф 1, изречение първо от Регламент № 1367/2006 цел да се гарантира принципен достъп до „информация[та, отнасяща се] до емисии в околната среда“, това понятие трябва да се разбира в смисъл, че включва по-специално данните, които дават на обществеността информация за това, което реално се изпуска в околната среда или се очаква да бъде изпуснато при нормални или реалистични условия на използване на продукта или разглежданото вещество, които съответстват на тези, за които е издадено разрешението за пускане на пазара на този продукт или вещество и които са налице в зоната, където този продукт или вещество е предназначено да бъдат използвани. Така посоченото понятие трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща по-специално сведенията за естеството, състава, количеството, датата и мястото на действителните или предвидимите при такива условия емисии от посочения продукт или вещество (решение от 23 ноември 2016 г., Комисия/Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, т. 79).

124 В понятието „информация[, отнасяща се] до емисии в околната среда“ трябва да се включи също информацията, която дава на обществеността възможност да провери дали оценката на действителните или предвидимите емисии, въз основа на която компетентният орган е разрешил продукта или разглежданото вещество, е правилна, както и данните за въздействието на тези емисии върху околната среда. Всъщност от съображение 2 от Регламент № 1367/2006 по същество следва, че гарантираният с този регламент достъп до информацията за околната среда цели по-специално да насърчи по-ефикасното участие на обществеността в процеса по вземане на решения, като усили задължението на компетентните инстанции за отчетност при вземането на решения, за да се допринесе за общественото съзнание и за неговата подкрепа за взетите решения. За да е възможно да се увери, че взетите решения от компетентните по екологични въпроси органи са обосновани, и за да участва ефикасно в процеса по вземане на решения по екологични въпроси, обществеността трябва да има достъп до информацията, въз основа на която може да провери дали емисиите са били правилно оценени, и трябва да бъде в състояние да разбере начина, по който посочените емисии могат да засегнат околната среда (решение от 23 ноември 2016 г., Комисия/Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, т. 80).

125 От друга страна, не следва да се възприема ограничително тълкуване на понятието „информация[, отнасяща се] до емисии в околната среда“, но това понятие все пак няма как да включва всякаква информация, която има каквато и да било връзка, дори пряка, с емисии в околната среда. Всъщност, ако посоченото понятие се тълкува в смисъл, че обхваща подобна информация, то до голяма степен би изпразнило от съдържание понятието „информация за околната среда“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква г) от Регламент

№ 1367/2006. Така едно такова тълкуване би лишило изобщо от полезен ефект предвидената с член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 възможност за институциите да откажат оповестяването на информация за околната среда по-специално със съображението, че това оповестяване би засегнало защитата на търговските интереси на определено физическо или юридическо лице и би създало риск за равновесието, което законодателят на Съюза е желал да осигури между целта за прозрачност и защитата на тези интереси. То също така би довело до несъразмерно засягане на гарантираната с член 339 ДФЕС защита на професионалната тайна (вж. в този смисъл решение от 23 ноември 2016 г., Комисия/Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, т. 81).

126 Освен това, макар понятието „информация [отнасяща се] до емисии в околната среда“ по смисъла на член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006 да не може да се сведе само до информацията за действително освободените в околната среда емисии, тя все пак не включва информация за хипотетични емисии (вж. в този смисъл решение от 23 ноември 2016 г., Комисия/Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, т. 72 и цитираната съдебна практика и т. 73).

127 В настоящия случай според Комисията, която не е опровергана в това отношение от жалбоподателите, поисканите хармонизирани стандарти само описват опитите и методите, разработени за удовлетворяване на изискванията за безопасност преди пускането на пазара на някои продукти. Те обаче не съдържат никаква информация, която има или е възможно да окаже въздействие върху елементите на околната среда, посочени в член 2, параграф 1, буква г), подточка i) от Регламент № 1367/2006, а включват информация за това кои са най-добрите способи да може детските играчки да станат по-сигурни и да се предотвратят някои въздействия на никела, когато той влиза в продължителен контакт с кожата.

128 Както правилно поддържа Комисията, самият факт, че поисканите хармонизирани стандарти се отнасят отчасти до вещества и че съдържат определена информация относно максималните нива на смеси и химични вещества, със сигурност не установява достатъчна връзка с действителните или предвидимите емисии по смисъла на съдебната практика, посочена в точки 123 и 124 по-горе.

129 От гореизложеното следва, че поисканите хармонизирани стандарти не се ограничават до сферата на „информацията[, отнасяща се] до емисии в околната среда“, за да може те да се ползват от прилагането на презумпцията, предвидена в член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006.

130 Следователно втората част от второто основание трябва да се отхвърли, а оттам и посоченото основание в неговата цялост, както и жалбата.

IV. По съдебните разноски

131 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

132 В настоящия случай, тъй като жалбоподателите са загубили делото, те следва да се осъдят да понесат, освен собствените си разноски, и разноските на Комисията съгласно исканията на последната.

133 Съгласно член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да реши встъпила страна, различна от посочените в параграфи 1 и 2 от този член, да понесе направените от нея съдебни разноски. В конкретния случай CEN, UNE, ASRO, AFNOR, ASI, BSI, NBN, DS, DIN, NEN, SNV, SN, SFS, SIS и ISS понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Public.Resource.Org, Inc. и Right to Know CLG понасят, наред със своите съдебни разноски, и тези на Европейската комисия.**

3) **Европейският комитет по стандартизация (CEN), Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) и Institut za standardizaciju Srbije (ISS) понасят направените от тях съдебни разноски.**

Papasavvas Spielmann Öberg

Spineanu-Matei Norkus

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 юли 2021 година.

Подписи